

MATERIAŁ PORÓWNAWCZY

do ustawy z dnia 20 lutego 2019 r.

o zmianie ustawy o żegludze śródlądowej, ustawy o organizacji rynku rybnego oraz ustawy o rybolóstwie morskim

(druk nr 1091)

USTAWA z dnia z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2128, z 2018 r. poz. 1137 i 1694 oraz z 2019 r. poz. 125)

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

- 1) dyrektywy 76/135/EWG z dnia 20 stycznia 1976 r. w sprawie wzajemnego uznawania świadectw zdolności żegludowej statków żeglugi śródlądowej (Dz. Urz. WE L 21 z 29.01.1976);
 - 2) dyrektywy 80/1119/EWG z dnia 17 listopada 1980 r. w sprawie sprawozdań statystycznych dotyczących przewozu rzeczy po wodnych drogach śródlądowych (Dz. Urz. WE L 339 z 15.12.1980 ze zm.);
 - [3] *dyrektywy 82/714/EWG z dnia 4 października 1982 r. ustanawiającej wymagania techniczne dla statków żeglugi śródlądowej (Dz. Urz. WE L 301 z 28.10.1982);*
 - 4) dyrektywy 87/540/EWG z dnia 9 listopada 1987 r. w sprawie dostępu do zawodu przewoźnika towarów drogą wodną w transporcie krajowym i międzynarodowym i wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji dla tego zawodu (Dz. Urz. WE L 322 z 12.11.1987);
 - 5) dyrektywy 91/672/EWG z dnia 16 grudnia 1991 r. w sprawie wzajemnego uznawania krajowych patentów żeglarskich uprawniających do przewozu rzeczy i osób żeglugą śródlądową (Dz. Urz. WE L 373 z 31.12.1991);
 - 6) dyrektywy 96/35/EWG z dnia 3 czerwca 1996 r. w sprawie wyznaczania i kwalifikacji zawodowych doradców do spraw bezpieczeństwa w transporcie drogowym, kolejowym i żegludze śródlądowej towarów niebezpiecznych (Dz. Urz. WE L 145 z 19.06.1996);
 - 7) dyrektywy 96/50/WE z dnia 23 lipca 1996 r. w sprawie harmonizacji warunków uzyskiwania krajowych patentów kapitanów łodzi do celów przewozu rzeczy towarów i pasażerów śródlądowymi wodnymi drogami we Wspólnocie (Dz. Urz. WE L 235 z 17.09.1996);
 - 8) dyrektywy 2000/18/WE z dnia 17 kwietnia 2000 r. w sprawie minimalnych wymogów egzaminacyjnych dla doradców do spraw bezpieczeństwa w drogowym, kolejowym i śródlądowym transporcie rzeczy niebezpiecznych (Dz. Urz. WE L 118 z 19.05.2000).
- Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie - z dniem
-

Objaśnienie oznaczeń: [*] kursywa – tekst usunięty przez Sejm*

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej - dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej - wydanie specjalne [.] <;>

- <9) **dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1629 z dnia 14 września 2016 r. ustanawiającej wymagania techniczne dla statków żeglugi śródlądowej, zmieniającej dyrektywę 2009/100/WE i uchylającej dyrektywę 2006/87/WE (Dz. Urz. UE L 252 z 16.09.2016, str. 118 oraz Dz. Urz. UE L 174 z 10.07.2018, str. 15).**>

[Art. 4.

Przepisów ustawy, z wyjątkiem przepisów dotyczących bezpieczeństwa ruchu, sygnalizacji i łączności oraz oznakowania dróg wodnych, nie stosuje się do statków Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Straży Granicznej i Państwowej Straży Pożarnej oraz statków morskich przebywających na śródlądowych drogach wodnych.]

<Art. 4.

- 1. Przepisów ustawy, z wyjątkiem przepisów dotyczących bezpieczeństwa ruchu, sygnalizacji i łączności oraz oznakowania dróg wodnych, nie stosuje się do statków Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Straży Granicznej i Państwowej Straży Pożarnej oraz statków morskich przebywających na śródlądowych drogach wodnych.**
- 2. Przepisy ustawy dotyczące unijnego świadectwa zdolności żeglugowej stosuje się także do statków morskich spełniających warunki, o których mowa w art. 30 ust. 1 pkt 1–5, przebywających na śródlądowych drogach wodnych, z wyjątkiem statków:
 - 1) posiadających świadectwo zgodności z przepisami Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu, 1974, sporządzonej w Londynie dnia 1 listopada 1974 r. (Dz. U. z 1984 r. poz. 318 i 319, z 1986 r. poz. 177, z 2005 r. poz. 1016, z 2008 r. poz. 1173 oraz z 2017 r. poz. 142) wraz z Protokołem z 1978 r. dotyczącym Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu, 1974, sporządzonym w Londynie dnia 17 lutego 1978 r. (Dz. U. z 1984 r. poz. 320 i 321) i z Protokołem z 1988 r. dotyczącym Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu, 1974, sporządzonym w Londynie dnia 11 listopada 1988 r. (Dz. U. z 2008 r. poz. 1173), zwaną dalej „konwencją SOLAS”, lub równoważne świadectwo, świadectwo zgodności z przepisami Międzynarodowej konwencji o liniach ładunkowych, sporządzonej w Londynie****

dnia 5 kwietnia 1966 r. (Dz. U. z 1969 r. poz. 282) wraz z Protokołem z 1988 r. dotyczącym Międzynarodowej konwencji o liniach ładunkowych, 1966, sporządzonym w Londynie dnia 11 listopada 1988 r. (Dz. U. z 2009 r. poz. 372), zwaną dalej „konwencją o liniach ładunkowych”, lub równoważne świadectwo oraz międzynarodowy certyfikat o zapobieganiu zanieczyszczaniu olejami (IOPP) potwierdzający zgodność z przepisami Międzynarodowej konwencji o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki, sporządzonej w Londynie dnia 2 listopada 1973 r., wraz z Protokołem z 1978 r. dotyczącym tej konwencji, sporządzonym w Londynie dnia 17 lutego 1978 r. (Dz. U. z 1987 r. poz. 101, z 2016 r. poz. 1979 oraz z 2017 r. poz. 1449) oraz Protokołem z 1997 r. uzupełniającym Międzynarodową konwencję o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki, 1973, zmodyfikowanym przynależnym do niej Protokołem z 1978 r., sporządzonym w Londynie dnia 26 września 1997 r. (Dz. U. z 2005 r. poz. 1679), zwaną dalej „konwencją MARPOL”;

- 2) nieobjętych konwencją SOLAS, konwencją o liniach ładunkowych lub konwencją MARPOL:
- a) w przypadku statków morskich – posiadających świadectwa i znaki wolnej burty wymagane przez przepisy ich państw bandery,
 - b) w przypadku statków pasażerskich – posiadających certyfikat bezpieczeństwa statku pasażerskiego wydany zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/45/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie reguł i norm bezpieczeństwa statków pasażerskich (Dz. Urz. UE L 163 z 25.06.2009, str. 1, z późn. zm.), lub
 - c) w przypadku statków używanych do uprawiania sportu lub rekreacji – posiadających świadectwo kraju, pod którego banderą pływa dana jednostka, potwierdzające odpowiedni poziom bezpieczeństwa.>

Art. 5.

1. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) statek - urządzenie pływające o napędzie mechanicznym lub bez napędu mechanicznego, w tym również prom, wodolot i poduszkowiec, przeznaczone lub używane na śródlądowych drogach wodnych do:
 - a) przewozu osób lub rzeczy,

- b) pchania lub holowania,
 - c) inspekcji, nadzoru nad bezpieczeństwem ruchu żeglugowego lub szkolenia,
 - d) ratowania życia lub mienia,
 - e) połowu ryb,
 - f) wykonywania prac technicznych, utrzymania szlaków żeglugowych lub eksploatacji złóż kruszyw,
 - g) uprawiania sportu lub rekreacji,
 - h) celów mieszkalnych, biurowych, gastronomicznych, hotelowych lub warsztatowych, a także jako przystanie pływające, doki lub zakłady kąpielowe;
- 2) armator - właściciela statku lub osobę, która uzyskała od właściciela tytuł prawny do władania statkiem we własnym imieniu;
 - 3) port lub przystań - akwen i grunt oraz związaną z nimi infrastrukturę, znajdującą się w granicach portu lub przystani;
 - 4) port macierzysty - port, który armator wskazał jako miejsce stałego postoju statku;
 - 5) szlak żeglowny - pas wody przeznaczony do żeglugi;
 - 6) głębokość tranzytowa - najmniejszą głębokość szlaku żeglownego określonego odcinka drogi wodnej;
 - 7) wypadek żeglugowy - zdarzenie związane z ruchem lub postojem statku, w wyniku którego nastąpiło uszkodzenie ciała powodujące rozstrój zdrowia lub śmierć człowieka, uszkodzenie mienia znacznej wartości albo poważną awarię w rozumieniu przepisów Prawa ochrony środowiska;
 - 8) państwo członkowskie - państwo członkowskie Unii Europejskiej, państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederację Szwajcarską;
 - 9) państwo trzecie - państwo niebędące państwem członkowskim;
 - [10) *dokument bezpieczeństwa statku - wspólnotowe świadectwo zdolności żeglugowej, wspólnotowe tymczasowe świadectwo zdolności żeglugowej, świadectwo zdolności żeglugowej albo uproszczone świadectwo zdolności żeglugowej;*]
 - <10) **dokument bezpieczeństwa statku – unijne świadectwo zdolności żeglugowej, tymczasowe unijne świadectwo zdolności żeglugowej, świadectwo zdolności żeglugowej i uproszczone świadectwo zdolności żeglugowej;**>
 - 11) dokument dopuszczający statek do żeglugi - dokument bezpieczeństwa statku albo inny dokument wydany przez właściwy organ państwa członkowskiego albo państwa
-

trzeciego, potwierdzający dopuszczenie statku do żeglugi po wodach śródlądowych tego państwa;

12) usługi informacji rzecznej (RIS) - zharmonizowane usługi informacyjne wspierające zarządzanie ruchem i transportem w żegludze śródlądowej;

13) użytkownik RIS - podmiot korzystający z usług informacji rzecznej (RIS) [.] <;>

<14) tradycyjna jednostka pływająca – statek, wykorzystywany w szczególności do celów pokazowych, którego wiek, charakterystyka techniczna, konstrukcja lub unikalność ma znaczenie dla zachowania zasad tradycyjnego żeglarstwa lub tradycyjnych technik żeglugi śródlądowej lub ma istotne znaczenie dla danego okresu historycznego. Za tradycyjną jednostkę pływającą uznaje się także replikę tradycyjnej jednostki pływającej;

15) replika tradycyjnej jednostki pływającej – statek zbudowany w większości z materiałów oryginalnych dla tradycyjnej jednostki pływającej z zastosowaniem sposobu konstrukcji zgodnego z planami lub wzorami dla tradycyjnej jednostki pływającej.>

2. Statkiem o napędzie mechanicznym jest statek posiadający mechaniczne urządzenia napędowe, niezależnie od sposobu ich zamocowania.

3. Statkiem polskim jest statek, który stanowi własność:

- 1) Skarbu Państwa;
- 2) osoby prawnej mającej siedzibę w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) obywatela polskiego zamieszkałego w Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 6.

1. Organami administracji żeglugi śródlądowej są:

- 1) minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej - jako naczelny organ administracji żeglugi śródlądowej;
- 2) ⁽²⁾ Dyrektor Urzędu Żeglugi Śródlądowej w Bydgoszczy, Dyrektor Urzędu Żeglugi Śródlądowej we Wrocławiu oraz Dyrektor Urzędu Żeglugi Śródlądowej w Szczecinie, zwani dalej "dyrektorami urzędów żeglugi śródlądowej" - jako terenowe organy administracji żeglugi śródlądowej.

1a. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej sprawuje nadzór nad działalnością dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej w zakresie uregulowanym w niniejszej ustawie.

<1b. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej pełni funkcję organu kontroli nad instytucjami klasyfikacyjnymi w zakresie przestrzegania przepisów ustawy.>

2. Dyrektorzy urzędów żeglugi śródlądowej podlegają ministrowi właściwemu do spraw żeglugi śródlądowej.
3. ⁽³⁾ (uchylony).

Art. 8.

1. ⁽⁵⁾ Dyrektor Urzędu Żeglugi Śródlądowej w Bydgoszczy wykonuje zadania przy pomocy Urzędu Żeglugi Śródlądowej w Bydgoszczy i delegatur urzędów żeglugi śródlądowej w Gdańsku, Giżycku oraz Warszawie.
- 1a. ⁽⁶⁾ Dyrektor Urzędu Żeglugi Śródlądowej we Wrocławiu wykonuje zadania przy pomocy Urzędu Żeglugi Śródlądowej we Wrocławiu i delegatur urzędów żeglugi śródlądowej w Kędzierzynie-Koźlu oraz Krakowie.
- 1b. ⁽⁷⁾ Dyrektor Urzędu Żeglugi Śródlądowej w Szczecinie wykonuje zadania przy pomocy Urzędu Żeglugi Śródlądowej w Szczecinie.
- 1c. ⁽⁸⁾ Delegaturą urzędu żeglugi śródlądowej kieruje dyrektor delegatury.
2. ⁽⁹⁾ (uchylony).
3. ⁽¹⁰⁾ Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) terytorialny zakres działania dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej i siedziby urzędów żeglugi śródlądowej, kierując się kryteriami ekonomicznymi i intensywnością ruchu żeglugowego;
 - 2) siedziby oraz właściwość miejscową delegatur urzędów żeglugi śródlądowej w sprawach z zakresu działania dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej, uwzględniając liczbę spraw występujących na danym terenie.
4. ⁽¹¹⁾ Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze zarządzenia, statut urzędu żeglugi śródlądowej oraz delegatur urzędów żeglugi śródlądowej określający organizację tego urzędu oraz jego delegatur.
5. ⁽¹²⁾ Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej może przejąć lub przekazać do załatwienia delegaturze urzędu żeglugi śródlądowej sprawę należącą do właściwości innej delegatury tego urzędu żeglugi śródlądowej albo przekazać do załatwienia wskazanej delegaturze urzędu żeglugi śródlądowej sprawę należącą do swojej właściwości.
6. ⁽¹³⁾ Decyzje i postanowienia w sprawach z zakresu właściwości delegatury urzędu żeglugi śródlądowej oraz w sprawach przekazanych do załatwienia przez właściwego dyrektora

urzędu żeglugi śródlądowej na podstawie ust. 5 dyrektor delegatury urzędu żeglugi śródlądowej wydaje w imieniu właściwego dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej.

7. ⁽¹⁴⁾ W zakresie swojej właściwości miejscowej dyrektorzy delegatur Urzędu Żeglugi Śródlądowej w Bydgoszczy oraz dyrektorzy delegatur Urzędu Żeglugi Śródlądowej we Wrocławiu wykonują zadania związane z uprawnieniami i obowiązkami, załatwiają sprawy oraz wykonują czynności należące odpowiednio do Dyrektora Urzędu Żeglugi Śródlądowej w Bydgoszczy albo Dyrektora Urzędu Żeglugi Śródlądowej we Wrocławiu, z wyłączeniem uprawnień, obowiązków, spraw i czynności, o których mowa w:

[1) *art. 9 ust. 2 pkt 2a, art. 10a, art. 14, art. 26a ust. 1 i 2, art. 34d ust. 1 i 2, art. 34j ust. 1 i 5 oraz art. 43 ust. 4a, 4b pkt 1 i ust. 6;*]

<1) art. 9 ust. 2 pkt 2a, art. 10a ust. 1 i 2, art. 14, art. 26a ust. 1 i 2, art. 34d ust. 1 i 2, art. 34j ust. 1 i 5 oraz art. 43 ust. 4a, 4b pkt 1 i ust. 6;>

- 2) art. 237 ust. 3 pkt 2, art. 357 oraz art. 401 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (Dz. U. poz. 1566 i 2180 oraz z 2018 r. poz. 650, 710, 1479 i 1669).

Art. 9.

1. Do właściwości dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej należą sprawy z zakresu administracji rządowej związane z uprawianiem żeglugi na śródlądowych drogach wodnych w zakresie unormowanym niniejszą ustawą.
2. Do właściwości dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej należy:
 - 1) nadzór nad bezpieczeństwem żeglugi śródlądowej;
 - 2) przeprowadzanie inspekcji statków;
 - 2a) ⁽¹⁵⁾ przeprowadzanie pomiaru statku i inspekcji technicznej statku;
 - 3) weryfikacja ustalonej głębokości tranzytowej na szlaku żeglownym;
 - 4) kontrola przestrzegania przepisów dotyczących żeglugi na śródlądowych drogach wodnych, w portach, przystaniach i zimowiskach;
 - 5) kontrola stanu oznakowania szlaku żeglownego, śluz, pochylni, mostów, urządzeń nad wodami i wejść do portów;
 - 6) przeprowadzanie postępowania w sprawach wypadków żeglugowych;
 - 7) kontrola dokumentów przewozowych i zgodności przewożonego przez statek ładunku z tymi dokumentami;
 - 8) kontrola obcych statków w zakresie zgodności wykonywanych przewozów z postanowieniami umów międzynarodowych oraz pozwoleń na te przewozy;

- 9) współdziałanie z innymi organami w zakresie bezpieczeństwa żeglugi, ochrony środowiska, ochrony portów lub przystani, w tym wykonywania zadań obronnych i zadań o charakterze niemilitarnym, w szczególności zapobiegania aktom terroru i likwidacji ich skutków;
- 10) kontrola dokumentów armatorów dotyczących Funduszu Żeglugi Śródlądowej i Funduszu Rezerwowego;
- 11) wykonywanie zadań organu krajowego, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1177/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. o prawach pasażerów podróżujących drogą morską i drogą wodną śródlądową oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str. 1, z późn. zm.), zwanym dalej "rozporządzeniem nr 1177/2010", w zakresie usług przewozu drogą wodną śródlądową, z tym że rozpatrywanie skarg, o których mowa w art. 25 ust. 3 tego rozporządzenia, należy do właściwości dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 9 ust. 2f;

[12) przekazywanie, w formie elektronicznej, do elektronicznego rejestru informacji o statku prowadzonego przez Komisję Europejską informacji o każdym nadanym europejskim numerze identyfikacyjnym statku oraz danych do identyfikacji statku określonych w dodatku IV załącznika II do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/87/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającej wymagania techniczne dla statków żeglugi śródlądowej i uchylającej dyrektywę Rady 82/714/EWG (Dz. Urz. UE L 389 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm.) - niezwłocznie po uzyskaniu tych informacji.]

<12) przekazywanie do Europejskiej bazy danych statków, zwanej dalej „Bazą EHDB”, prowadzonej przez Komisję Europejską, zgodnie z art. 19 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1629 z dnia 14 września 2016 r. ustanawiającej wymagania techniczne dla statków żeglugi śródlądowej, zmieniającej dyrektywę 2009/100/WE i uchylającej dyrektywę 2006/87/WE (Dz. Urz. UE L 252 z 16.09.2016, str. 118, z późn. zm.), zwanej dalej „dyrektywą 2016/1629”, określonych danych o statkach podlegających obowiązkowi posiadania unijnego świadectwa zdolności żeglugowej oraz o dokumentach dotyczących tych statków, oraz przekazywania danych z tej bazy.>

2a. ⁽¹⁶⁾ (uchylony).

2b. ⁽¹⁷⁾ (uchylony).

- 2c. ⁽¹⁸⁾ Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej działa jako organ inspekcyjny.
- 2d. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia, dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej właściwego miejscowo do zarządzania usługami informacji rzecznej (RIS), kierując się koniecznością zapewnienia realizacji zadań w zakresie przekazywania informacji objętych tymi usługami, a także koniecznością zapewnienia infrastruktury niezbędnej do wykonywania tych zadań, w celu poprawy bezpieczeństwa i efektywności ruchu statków.
- 2e. Do właściwości dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej, którego właściwość została określona w przepisach wydanych na podstawie ust. 2d, należy także zarządzanie usługami informacji rzecznej (RIS).
- 2f. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia, dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej właściwego do rozpatrywania skarg, o których mowa w art. 25 ust. 3 rozporządzenia nr 1177/2010, biorąc pod uwagę natężenie ruchu pasażerskiego występującego w żegludze śródlądowej.
- 2g. Dyrektor Urzędu Żeglugi Śródlądowej w Szczecinie prowadzi bazę informacji o statkach, członkach załóg statków oraz o stanie śródlądowych dróg wodnych, zwaną dalej "bazą danych statków". Baza danych statków jest prowadzona w systemie teleinformatycznym.
3. ⁽¹⁹⁾ (uchylony).

Art. 10a.

1. ⁽²²⁾ Zadania organu inspekcyjnego, o których mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2a, wykonuje powoływana i odwoływana przez ten organ techniczna komisja inspekcyjna, zwana dalej "komisją inspekcyjną".
2. W skład komisji inspekcyjnej wchodzi przewodniczący i eksperci. *[Jako ekspertów należy powołać w szczególności: pracownika urzędu żeglugi śródlądowej, specjalistę do spraw budowy statków oraz ich siłowni w zakresie żeglugi śródlądowej i specjalistę do spraw nautyki posiadającego patent żeglarski kapitana żeglugi śródlądowej uprawniający do kierowania statkiem, który podlega inspekcji.]* **<Jako ekspertów należy powołać w szczególności: pracownika urzędu żeglugi śródlądowej, specjalistę do spraw budowy statków oraz ich siłowni w zakresie żeglugi śródlądowej, specjalistę do spraw nautyki posiadającego patent żeglarski kapitana żeglugi śródlądowej uprawniający do kierowania statkiem, który podlega inspekcji, oraz – na potrzeby przeprowadzania inspekcji tradycyjnych jednostek pływających – eksperta do spraw żeglugi tradycyjnej.>**

- <3. Powołani w skład komisji inspekcyjnej przewodniczący i eksperci wykonują swoje obowiązki bezstronnie.
4. Przed objęciem obowiązków przewodniczącego lub eksperta komisji inspekcyjnej osoba powołana do pełnienia tej funkcji składa do organu inspekcyjnego pisemne oświadczenie o zobowiązaniu się do wykonywania swoich obowiązków bezstronnie.
5. Z obowiązku złożenia oświadczenia zwolnieni są członkowie korpusu służby cywilnej zatrudnieni w urzędzie żeglugi śródlądowej.
6. W ramach realizacji swoich zadań komisja inspekcyjna może korzystać ze wsparcia ekspertów zewnętrznych posiadających wymagane uprawnienia zgodnie z właściwymi przepisami krajowymi, w tym uwzględniać przedstawiane ekspertyzy w ramach prowadzonych czynności inspekcyjnych.>

Art. 11a.

[1. W bazie danych statków gromadzi się przekazane przez dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej informacje, o których mowa w art. 9 ust. 2 pkt 12, oraz informacje uzyskane z elektronicznego rejestru informacji o statku prowadzonego przez Komisję Europejską.]

<1. W bazie danych statków gromadzi się informacje uzyskane z Bazy EHDB oraz informacje przekazane przez dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej, uzyskane w ramach wykonywanych przez nich zadań, w tym dotyczące:

- 1) wydawania dokumentów statków oraz przeprowadzania inspekcji tych statków;
- 2) danych osobowych, pozyskiwanych w związku z ubieganiem się o uzyskanie dokumentów kwalifikacyjnych zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 37;
- 3) wypadków żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych;
- 4) aktualnego stanu i parametrów śródlądowych dróg wodnych.>

[2. W bazie danych statków gromadzi się także informacje przekazane przez dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej, uzyskane w ramach wykonywanych przez nich zadań, w tym dotyczące:

- 1) wydawania dokumentów statków oraz przeprowadzania inspekcji tych statków;*
- 2) danych osobowych, pozyskiwanych w związku z ubieganiem się o uzyskanie dokumentów kwalifikacyjnych, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 37;*
- 3) wypadków żeglugowych na śródlądowych drogach wodnych;*
- 4) aktualnego stanu i parametrów śródlądowych dróg wodnych.]*

3. Organy administracji żeglugi śródlądowej mają dostęp do informacji gromadzonych w bazie danych statków, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

4. *[Dyrektorzy urzędów żeglugi śródlądowej mogą przekazać informacje gromadzone w bazie danych statków organom państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej po otrzymaniu od nich pisemnego zobowiązania zawierającego deklarację o:]*

<Dyrektorzy urzędów żeglugi śródlądowej mogą przekazywać informacje gromadzone w bazie danych statków, z wyjątkiem art. 34ab ust. 3–6, organom państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej po otrzymaniu od nich pisemnego zobowiązania zawierającego deklarację o:>

- 1) nieprzekazywaniu bez pisemnej zgody dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej otrzymanych informacji organom innych państw trzecich lub innej organizacji międzynarodowej;
- 2) zapewnieniu poufności tych informacji i ich wykorzystywaniu jedynie w celu wykonywania zadań administracyjnych w zakresie bezpieczeństwa i ułatwień w żegludze oraz przy dokonywaniu inspekcji i wydawaniu dokumentów statków.

[Art. 22.

Statek wykreśla się z rejestru:

- 1) *na wniosek armatora;*
- 2) *z urzędu, jeżeli utracił cechy urządzenia pływającego;*
- 3) *w razie zmiany przynależności państwowej lub zmiany portu macierzystego powodującej zmianę organu rejestrowego.]*

<Art. 22.

1. Statek wykreśla się z rejestru:

- 1) **na wniosek armatora;**
- 2) **z urzędu, jeżeli utracił cechy urządzenia pływającego, w tym w przypadku gdy został zezłomowany;**
- 3) **w razie zmiany przynależności państwowej lub zmiany portu macierzystego, powodującej zmianę organu rejestrowego.**

2. W przypadku zezłomowania statku armator tego statku, w terminie 14 dni od dnia zezłomowania statku, jest obowiązany zawiadomić o tym:

- 1) **właściwy organ rejestrowy oraz**

- 2) **dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej, w przypadku gdy nie jest on organem rejestrowym dla danego statku, a statek uzyskał jeden z dokumentów, o których mowa w art. 28 ust. 1 pkt 1 lub 2**

– przedstawiając dokument potwierdzający zezłomowanie statku.>

UWAGA:

użyty w art. 28 w ust. 1 w pkt 1, w art. 29 w ust. 1 i 3, w art. 32 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia i w ust. 5, w art. 33 w ust. 1 i 2, w art. 34b w ust. 1 oraz w art. 34g w ust. 2, w różnym przypadku, wyraz *[wspólnotowe]* zastępuje się użytym w odpowiednim przypadku wyrazem <**unijne**>

Art. 28.

1. Statek może być dopuszczony do żeglugi po uzyskaniu jednego z następujących dokumentów bezpieczeństwa statku:

1) *wspólnotowego świadectwa zdolności żeglugowej,*

*[2) **wspólnotowego tymczasowego świadectwa zdolności żeglugowej,***

<2) tymczasowe unijne świadectwo zdolności żeglugowej,>

3) *świadectwa zdolności żeglugowej,*

4) *uproszczonego świadectwa zdolności żeglugowej*

- *stwierdzających, że statek odpowiada wymaganiom bezpieczeństwa określonym w art. 27 pkt 1-4.*

2. W dokumencie bezpieczeństwa statku określa się także skład załogi niezbędny do zapewnienia bezpiecznej żeglugi.

*[3. **Dokument bezpieczeństwa statku wydaje oraz przedłuża termin jego ważności dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej na wniosek armatora.]***

<3. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej na wniosek armatora:

1) **wydaje dokument bezpieczeństwa – dla statku, który nie posiada dokumentu bezpieczeństwa;**

2) **odnawia dokument bezpieczeństwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 albo 2 – dla statku posiadającego ten dokument bezpieczeństwa, którego termin ważności upłynął;**

3) **przedłuża termin ważności dokumentu bezpieczeństwa dla statku posiadającego:**

a) **ważny dokument bezpieczeństwa, o którym mowa w ust. 1:**

– **pkt 1,**

- pkt 2 – wyłącznie w przypadku, o którym mowa w art. 34h ust. 9,
- b) dokument bezpieczeństwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 albo 4, którego termin ważności upłynął.>

4. Uznaje się:

[1) wspólnotowe świadectwo zdolności żeglugowej wydane przez właściwy organ innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego;]

<1) unijne świadectwo zdolności żeglugowej oraz tymczasowe unijne świadectwo zdolności żeglugowej wydane przez właściwy organ innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego;>

2) inny dokument dopuszczający statek do żeglugi wydany przez:

- a) właściwy organ innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego zgodnie z obowiązującymi w państwach członkowskich przepisami o wzajemnym uznawaniu świadectw zdolności żeglugowej w żegludze śródlądowej,
- b) właściwy organ państwa trzeciego zgodnie z obowiązującymi w państwach członkowskich przepisami o wzajemnym uznawaniu świadectw zdolności żeglugowej w żegludze śródlądowej, z zastrzeżeniem ust. 5;

3) świadectwo wydane zgodnie z art. 22 Konwencji z dnia 17 października 1868 r. o żegludze na Renie, w brzmieniu nadanym zrewidowaną Konwencją z dnia 20 listopada 1963 r. o żegludze na Renie, zwanej dalej "Konwencją o żegludze na Renie".

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4 pkt 2 lit. b, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej wydaje, po przeprowadzeniu inspekcji statku, pozwolenie, o którym mowa w art. 15 ust. 2 pkt 2.

<6. Na statku w trakcie jego eksploatacji przechowuje się:

- 1) dokument bezpieczeństwa albo dokument, o którym mowa w ust. 4,
- 2) uzupełniające unijne świadectwo zdolności żeglugowej – jeżeli zostały wydane dla danego statku.

7. Do odnawiania dokumentu bezpieczeństwa w zakresie nieuregulowanym w niniejszym artykule stosuje się przepisy dotyczące wydawania dokumentu bezpieczeństwa.

8. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej może przedłużyć termin ważności unijnego świadectwa zdolności żeglugowej przez wydanie nowego dokumentu unijnego świadectwa zdolności żeglugowej, w szczególności w przypadku gdy w unijnym

świadectwie zdolności żeglugowej były już wprowadzane zmiany lub z uwagi na zakres wprowadzonych w nim zmian stałoby się ono nieczytelne.

9. **Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej sporządza wykaz organów właściwych do wydawania unijnych świadectw zdolności żeglugowej oraz przeprowadzania inspekcji technicznych, w którym wskazuje organy właściwe do nadawania jednolitego europejskiego numeru identyfikacyjnego (ENI) statku i ich adresy.**
10. **Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej przekazuje Komisji Europejskiej wykaz, o którym mowa w ust. 9, oraz każdą jego zmianę.>**

Art. 29.

1. Wspólnotowe świadectwo zdolności żeglugowej uprawnia do żeglugi po polskich śródlądowych drogach wodnych lub śródlądowych drogach wodnych innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich, w danym rejonie pływania.
- [2. W przypadku wprowadzenia przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie dodatkowych lub ograniczonych wymagań technicznych na określonych drogach wodnych tego państwa, w celu dopuszczenia do żeglugi na tych drogach, należy uzyskać dodatkowy wpis do wspólnotowego świadectwa zdolności żeglugowej we właściwym organie tego państwa.]*
- <2. W przypadku wprowadzenia przez państwo członkowskie dodatkowych lub ograniczonych wymagań technicznych na określonych drogach wodnych tego państwa, w celu dopuszczenia statku do żeglugi na tych drogach, należy uzyskać:**
 - 1) dodatkowy wpis do unijnego świadectwa zdolności żeglugowej albo**
 - 2) uzupełniające unijne świadectwo zdolności żeglugowej – w przypadku posiadania ważnego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej bez wpisu, o którym mowa w pkt 1, lub świadectwa, o którym mowa w art. 28 ust. 4 pkt 3.>**
3. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia, wykaz śródlądowych dróg wodnych państw członkowskich z podziałem na rejony pływania, do których stosuje się wymagania techniczne dla statków objętych obowiązkiem posiadania wspólnotowego świadectwa zdolności żeglugowej, mając na względzie zapewnienie harmonizacji warunków wydawania wspólnotowego świadectwa zdolności żeglugowej.
4. W celu dokonania zmian *[we wspólnotowym]* **<w unijnym>** świadectwie zdolności żeglugowej w zakresie uprawnień do żeglugi w danym rejonie pływania, statek poddaje

się inspekcji technicznej, o której mowa w art. 34b ust. 1, dla ustalenia czy spełnia on wymagania techniczne dla tego rejonu pływania.

<5. W celu uzyskania uzupełniającego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej w zakresie uprawnień do żeglugi w danym rejonie pływania, statek poddaje się inspekcji technicznej, o której mowa w art. 34b ust. 1, w zakresie niezbędnym dla ustalenia, czy spełnia on dodatkowe lub ograniczone wymagania techniczne, o których mowa w ust. 2.>

[Art. 30.

Wspólnotowe świadectwo zdolności żeglugowej wydaje się dla:

- 1) statków o długości nie mniejszej niż 20 m,*
- 2) statków, których iloczyn długości, szerokości i zanurzenia jest nie mniejszy niż 100 m³,*
- 3) holowników i pchaczy przeznaczonych odpowiednio do holowania lub pchania statków, o których mowa w pkt 1 i 2, lub przemieszczania takich statków w zestawach sprzężonych,*
- 4) statków przeznaczonych do przewozu ponad 12 pasażerów,*
- 5) statków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. f*
- uprawiających żeglugę po drogach wodnych, o których mowa w art. 29.

Art. 31.

Wymogu uzyskania wspólnotowego świadectwa zdolności żeglugowej nie stosuje się do:

- 1) promów;*
- 2) statków używanych wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji.]*

<Art. 30.

1. Unijne świadectwo zdolności żeglugowej wydaje się dla:

- 1) statków o długości nie mniejszej niż 20 m,**
- 2) statków, których iloczyn długości, szerokości i zanurzenia jest nie mniejszy niż 100 m³,**
- 3) holowników i pchaczy przeznaczonych odpowiednio do holowania lub pchania statków, o których mowa w pkt 1 i 2 lub w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. f, lub przemieszczania takich statków w zestawach sprzężonych,**
- 4) statków przeznaczonych do przewozu ponad 12 pasażerów,**
- 5) statków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. f**

– uprawiających żeglugę po drogach wodnych, o których mowa w art. 29.

2. Unijne świadectwo zdolności żeglugowej może być wydane na wniosek armatora także dla innego statku niż określony w ust. 1, jeżeli statek ten spełnia wymagania do uzyskania unijnego świadectwa zdolności żeglugowej określone w ustawie.

Art. 31.

Wymogu uzyskania unijnego świadectwa zdolności żeglugowej nie stosuje się do promów.>

Art. 32.

1. Do wniosku o wydanie wspólnotowego świadectwa zdolności żeglugowej należy załączyć:

- 1) zaświadczenie potwierdzające pozytywny wynik z przeprowadzonej inspekcji technicznej lub dokument wydany przez instytucję klasyfikacyjną uznaną przez Komisję Europejską;
- 2) świadectwo pomiarowe, jeżeli statek podlega obowiązkowi pomiarowemu;
- 3) decyzję Transportowego Dozoru Technicznego dopuszczającą do eksploatacji kotły parowe lub zbiorniki ciśnieniowe przeznaczone do procesów technologicznych, jeżeli statek jest wyposażony w takie kotły lub zbiorniki;
- 4) *[w przypadku statku nowo zbudowanego, przebudowanego lub wpisanego do rejestru po raz pierwszy, dodatkowo:]*

<w przypadku statku nowo zbudowanego, przebudowanego lub wpisanego do rejestru po raz pierwszy, z wyłączeniem statku używanego do uprawiania sportu lub rekreacji, dodatkowo:>

- a) orzeczenie Państwowej Inspekcji Pracy o dopuszczeniu statku do eksploatacji pod względem bezpieczeństwa i higieny pracy,
- b) opinię państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego o dopuszczeniu statku do eksploatacji pod względem wymagań sanitarnych [.] <;>

<5) wyciąg z dokumentu rejestracyjnego – w przypadku statku używanego wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji;

- 6) decyzję, o której mowa w art. 34b ust. 4 lub 4b, w przypadku gdy została wydana.>

<1a. Do wniosku o odnowienie unijnego świadectwa zdolności żeglugowej należy załączyć dokumenty, o których mowa w ust. 1, oraz unijne świadectwo zdolności żeglugowej.>

[2. Podstawę do wydania wspólnotowego świadectwa zdolności żeglugowej stanowią kopie dokumentów wymienionych w ust. 1 lub wyciągi z tych dokumentów.

3. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej odmawia, w drodze decyzji administracyjnej, wydania wspólnotowego świadectwa zdolności żeglugowej, w przypadku gdy nie zostały spełnione warunki określone w ust. 1.]

<2. Podstawę wydania unijnego świadectwa zdolności żeglugowej oraz odnowienia unijnego świadectwa zdolności żeglugowej mogą stanowić kopie dokumentów, o których mowa w ust. 1.

3. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej odmawia, w drodze decyzji, wydania albo odnowienia unijnego świadectwa zdolności żeglugowej, w przypadku gdy nie zostały spełnione warunki określone odpowiednio w ust. 1 i 1a.>

<3a. Armator jest obowiązany do niezwłocznego złożenia wniosku o dokonanie zmiany w unijnym świadectwie zdolności żeglugowej, w przypadku wystąpienia zmian w zakresie:

- 1) nazwy statku;**
- 2) armatora statku;**
- 3) parametrów technicznych statku wskazanych w unijnym świadectwie zdolności żeglugowej, w szczególności wyporności lub nośności statku oraz jego wymiarów;**
- 4) rejestracji statku;**
- 5) portu macierzystego.>**

[4. We wspólnotowym świadectwie zdolności żeglugowej dokonuje się zmian na wniosek armatora.]

<4. W unijnym świadectwie zdolności żeglugowej można dokonać także innych zmian na wniosek armatora.>

<4a. Do wniosku, o którym mowa w ust. 3a lub 4, należy załączyć unijne świadectwo zdolności żeglugowej, dokumenty potwierdzające zaistniałe zmiany oraz uzupełniające unijne świadectwo zdolności żeglugowej, o ile zostało wydane.

4b. W przypadku zmiany danych, o których mowa w ust. 3a, lub danych wpisanych w unijnym świadectwie zdolności żeglugowej zgodnie z ust. 4, które podlegają także wpisowi do uzupełniającego świadectwa zdolności żeglugowej, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej:

- 1) wydaje nowe uzupełniające unijne świadectwo zdolności żeglugowej – w przypadku gdy statek spełnia dodatkowe lub ograniczone wymagania**

techniczne, o których mowa w art. 29 ust. 2, dla danych rejonów żeglugi lub ich odcinków, albo

- 2) odmawia, w drodze decyzji, wydania uzupełniającego świadectwa zdolności żeglugowej dla danych rejonów żeglugi lub ich odcinków – w przypadku gdy statek przestał spełniać dodatkowe lub ograniczone wymagania techniczne, o których mowa w art. 29 ust. 2, dla danych rejonów żeglugi lub ich odcinków.>

5. Przepisy ust. 1-3 stosuje się odpowiednio w sprawie o przedłużenie terminu ważności wspólnotowego świadectwa zdolności żeglugowej.

<Art. 32a.

Na statku, o którym mowa w art. 30, umieszcza się, w widocznym miejscu, w sposób umożliwiający jego identyfikację, jednolity europejski numer identyfikacyjny statku (ENI).>

Art. 33.

1. Wspólnotowe świadectwo zdolności żeglugowej wydaje się na czas oznaczony w zależności od rodzaju statku, nie dłuższy jednak niż:

[1) 5 lat - w przypadku statku pasażerskiego;]

<1) 5 lat – w przypadku statku pasażerskiego lub statku o napędzie mechanicznym, który może osiągnąć prędkość powyżej 40 km/h;>

2) 10 lat - w przypadku statku innego niż określony w pkt 1.

<1a. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej, wydając unijne świadectwo zdolności żeglugowej dla statku, który nie posiada jednolitego europejskiego numeru identyfikacyjnego statku (ENI), o przynależności polskiej lub przynależności do państwa, w którym nie nadaje się takiego numeru, nadaje temu statkowi jednolity europejski numer identyfikacyjny statku (ENI).>

2. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia bezpieczeństwa żeglugi, może przedłużyć termin ważności wspólnotowego świadectwa zdolności żeglugowej bez przeprowadzenia inspekcji technicznej statku na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy, jeżeli statek jest przebudowywany lub znajduje się w miejscu, w którym nie ma możliwości przeprowadzenia inspekcji technicznej. Przedłużenie terminu ważności wspólnotowego świadectwa zdolności żeglugowej odnotowuje się w tym świadectwie.

[3. W przypadku gdy wspólnotowe świadectwo zdolności żeglugowej zostało utracone lub uległo zniszczeniu, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej, który wydał to świadectwo, wydaje jego duplikat, na wniosek armatora.]

<3. W przypadku gdy unijne świadectwo zdolności żeglugowej zostało utracone lub uszkodzone, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej, który wydał to świadectwo, wydaje jego duplikat, na wniosek armatora, wskazując na tym dokumencie, że jest to duplikat.>

<4. W przypadku gdy unijne świadectwo zdolności żeglugowej zostało utracone, do wniosku, o którym mowa w ust. 3, armator dołącza oświadczenie o utracie tego świadectwa.

5. W przypadku gdy unijne świadectwo zdolności żeglugowej zostało uszkodzone, do wniosku, o którym mowa w ust. 3, armator dołącza uszkodzone unijne świadectwo zdolności żeglugowej.

6. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy sposób postępowania w przypadku wydawania, odnawiania, przedłużania i dokonywania zmian unijnego świadectwa zdolności żeglugowej,**
- 2) wzory wniosków o wydanie unijnego świadectwa zdolności żeglugowej, jego odnowienie, przedłużenie lub dokonanie w nim zmian,**
- 3) wzór unijnego świadectwa zdolności żeglugowej,**
- 4) sposób nadawania jednolitego europejskiego numeru identyfikacyjnego statku (ENI)**

– kierując się koniecznością ujednolicenia treści stosowanych dokumentów oraz zapewnienia sprawnego postępowania.>

<Art. 33a.

1. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej, na wniosek armatora, wydaje dla statku uzupełniające unijne świadectwo zdolności żeglugowej, odnawia to świadectwo lub przedłuża termin jego ważności, w przypadku gdy statek posiada ważne:

- 1) unijne świadectwo zdolności żeglugowej lub**
- 2) świadectwo, o którym mowa w art. 28 ust. 4 pkt 3.**

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, załącza się:

- 1) zaświadczenie potwierdzające pozytywny wynik z przeprowadzonej inspekcji technicznej, o której mowa w art. 29 ust. 5;**

- 2) **kopię świadectwa, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lub w art. 28 ust. 4 pkt 3.**
3. **Do wniosku o odnowienie albo przedłużenie uzupełniającego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej należy załączyć także uzupełniające unijne świadectwo zdolności żeglugowej.**
4. **Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej odmawia, w drodze decyzji, wydania uzupełniającego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej, odnowienia tego świadectwa albo przedłużenia terminu jego ważności, w przypadku gdy nie zostały spełnione warunki określone w ust. 1 lub gdy statek nie spełnia dodatkowych lub ograniczonych wymagań technicznych określonych dla wnioskowanego rejonu pływania.**
5. **W sprawie o wydanie uzupełniającego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej, odnowienie tego świadectwa oraz przedłużenie terminu jego ważności przepis art. 28 ust. 3 dotyczący unijnego świadectwa zdolności żeglugowej stosuje się odpowiednio.**

Art. 33b.

1. **Uzupełniające unijne świadectwo zdolności żeglugowej wydaje się, odnawia lub przedłuża termin jego ważności na czas oznaczony, nie dłuższy jednak niż okres ważności dokumentu, o którym mowa w art. 33a ust. 1 pkt 1 lub 2.**
2. **Do uzupełniającego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej przepisy art. 33 ust. 3–5 stosuje się odpowiednio.**

Art. 33c.

1. **Uzupełniające unijne świadectwo zdolności żeglugowej statku cofa się w przypadku:**
 - 1) **utruty ważności świadectwa, o którym mowa w art. 28 ust. 4 pkt 3 lub w art. 33a ust. 1 pkt 1;**
 - 2) **gdy statek nie odpowiada warunkom, które stanowiły podstawę do wydania uzupełniającego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej.**
2. **Uzupełniające unijne świadectwo zdolności żeglugowej statku cofa, w drodze decyzji, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej właściwy dla miejsca, w którym znajduje się statek w czasie stwierdzenia wystąpienia okoliczności, o których mowa w ust. 1, zawiadamiając niezwłocznie o tym fakcie organ, który wydał ten dokument.**
3. **Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia:**
 - 1) **szczegółowy sposób postępowania w przypadku wydawania, odnawiania i przedłużania uzupełniającego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej,**

- 2) wzory wniosku o wydanie, odnowienie lub przedłużenie uzupełniającego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej,
 - 3) wzór uzupełniającego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej
- kierując się koniecznością ujednolicenia treści stosowanych dokumentów oraz zapewnienia sprawnego postępowania.>

[Art. 34.

1. *Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej prowadzi rejestr wydanych wspólnotowych świadectw zdolności żeglugowej.*
2. *Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia:*
 - 1) *tryb wydawania, przedłużania, cofania i dokonywania zmian wspólnotowego świadectwa zdolności żeglugowej,*
 - 2) *wzór wniosku o wydanie, przedłużenie lub dokonanie zmian we wspólnotowym świadectwie zdolności żeglugowej,*
 - 3) *wzór wspólnotowego świadectwa zdolności żeglugowej,*
 - 4) *wzór rejestru wydanych wspólnotowych świadectw zdolności żeglugowej*

- kierując się względami bezpieczeństwa żeglugi, wymaganiami międzynarodowymi oraz koniecznością ujednolicenia treści stosowanych dokumentów.]

<Art. 34.

1. **Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej prowadzi i aktualizuje rejestr unijnych świadectw zdolności żeglugowej zawierający informacje o wydanych, odnowionych i przedłużonych:**
 - 1) **unijnych świadectwach zdolności żeglugowej;**
 - 2) **tymczasowych unijnych świadectwach zdolności żeglugowej;**
 - 3) **uzupełniających unijnych świadectwach zdolności żeglugowej.**
2. **Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia, wzór rejestru unijnych świadectw zdolności żeglugowej, kierując się wymaganiami prawa Unii Europejskiej.>**

<Art. 34aa.

1. **Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej na wniosek osoby, która uprawdopodobni swój uzasadniony interes, zapewnia dostęp do unijnego świadectwa zdolności żeglugowej.**
 2. **Dostęp do unijnego świadectwa zdolności żeglugowej realizowany jest przez:**
-

- 1) wgląd do unijnego świadectwa zdolności żeglugowej;
 - 2) sporządzenie wyciągu lub uwierzytelnionego odpisu z unijnego świadectwa zdolności żeglugowej.
3. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej odmawia dostępu do danego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej, o którym mowa w ust. 1, w drodze decyzji, w przypadku gdy zapewnienie dostępu do unijnego świadectwa zdolności żeglugowej naruszałoby przepisy innych ustaw, w szczególności ograniczających i wyłączających dostęp do informacji.
4. Za sporządzenie wyciągu lub odpisu, o których mowa w ust. 2 pkt 2, pobiera się opłatę w wysokości określonej w załączniku do ustawy.

Art. 34ab.

1. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej wprowadza do Bazy EHDB, niezwłocznie po ich uzyskaniu, informacje o:
 - 1) danych identyfikujących i opisujących statki, w tym jednolity europejski numer identyfikacyjny statku (ENI);
 - 2) wydanych, odnowionych, przedłużonych i cofniętych unijnych świadectwach zdolności żeglugowej, tymczasowych unijnych świadectwach zdolności żeglugowej, uzupełniających unijnych świadectwach zdolności żeglugowej oraz wydanych duplikatach tych dokumentów, wraz ze wskazaniem organu, który dokonał wskazanej czynności – załączając ich odwzorowanie cyfrowe;
 - 3) złożonych wnioskach o wydanie dokumentów, o których mowa w pkt 2, w przypadku pozostawienia bez rozpoznania – załączając tę informację;
 - 4) zmianach danych, o których mowa w pkt 1–3.
2. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej po uzyskaniu informacji o zezłomowaniu statku niezwłocznie usuwa jego dane z Bazy EHDB.
3. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej jest uprawniony do przekazania danych, o których mowa w ust. 1, stanowiących dane osobowe, organom państwa trzeciego lub organizacji międzynarodowej w indywidualnie rozpatrywanych przypadkach w celu:
 - 1) stosowania dyrektywy 2016/1629;
 - 2) stosowania dyrektywy 2005/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie zharmonizowanych usług informacji rzecznej (RIS)

na śródlądowych drogach wodnych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 255 z 30.09.2005, str. 152, z późn. zm.);

- 3) zapewnienia zarządzania ruchem na drogach wodnych oraz związaną z nim infrastrukturą;
 - 4) utrzymania lub wzmacniania bezpieczeństwa żeglugi;
 - 5) gromadzenia danych statystycznych.
4. Przekazywanie danych osobowych następuje na zasadach i warunkach przewidzianych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.).
5. Przekazywanie danych, o których mowa w ust. 1, następuje z zachowaniem przepisów o tajemnicy prawnie chronionej.
6. Dane osobowe nie mogą być dalej przekazywane, chyba że dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej wyrazi na to pisemną zgodę, określając warunki tego przekazania, w szczególności warunki wynikające z przepisów, o których mowa w ust. 4 i 5.

Art. 34ac.

1. Instytucja klasyfikacyjna, mająca w Rzeczypospolitej Polskiej swoją siedzibę lub siedzibę swojego podmiotu zależnego, rozumianego jako podmiot upoważniony do wydawania decyzji w imieniu instytucji klasyfikacyjnej oraz do dokonywania wszelkich czynności, do których jest uprawniona instytucja klasyfikacyjna na podstawie przepisów dotyczących transportu śródlądowego, jeżeli ten podmiot zależny jest uprawniony do wydawania poświadczeń zgodności potwierdzających spełnienie przez statek wymagań, o których mowa w art. 34b ust. 3, może ubiegać się o uznanie przez Komisję Europejską na zasadach określonych w dyrektywie 2016/1629.
2. Instytucja klasyfikacyjna może zostać uznana przez Komisję Europejską, o ile spełnia następujące wymagania:
 - 1) posiada szerokie doświadczenie w ocenie projektów statków żeglugi śródlądowej oraz nadzorze nad ich budową;

- 2) posiada kompleksowe akty prawne regulujące kwestie projektowania, budowy i okresowych inspekcji statków żeglugi śródlądowej, w szczególności dotyczące obliczania stateczności zgodnie z częścią 9 załącznika do Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu śródlądowymi drogami wodnymi towarów niebezpiecznych (ADN) (Dz. U. z 2017 r. poz. 1719), zwanej dalej „ADN”, które:
 - a) są sporządzone co najmniej w języku niderlandzkim, angielskim, francuskim lub niemieckim,
 - b) podlegają bieżącej aktualizacji i ulepszaniu na podstawie programów badawczo-rozwojowych oraz
 - c) nie są sprzeczne z przepisami prawa powszechnie obowiązującymi, w tym z umowami międzynarodowymi;
- 3) publikuje corocznie swój rejestr statków;
- 4) jest niezależna od właścicieli statków i stoczni oraz od innych podmiotów prowadzących działalność komercyjną w zakresie projektowania, budowy, wyposażania, remontowania, eksploatacji lub ubezpieczania statków;
- 5) jej dochody nie mogą pochodzić od jednego podmiotu;
- 6) posiada dobrą reputację w zakresie transportu śródlądowego;
- 7) eksperci działający na jej odpowiedzialność mają dobrą reputację w zakresie transportu śródlądowego oraz posiadają odpowiednie kwalifikacje zawodowe;
- 8) zatrudnia odpowiednią liczbę pracowników, w szczególności pracowników technicznych, kadry kierowniczej, personelu pomocniczego, inspektorów i personelu badawczego, która jest dostosowana do wykonywania przez instytucje klasyfikacyjną zadań oraz możliwości rozwojowych, przy uwzględnieniu liczby i rodzaju statków podlegających ocenie przez tę instytucję;
- 9) dysponuje ona inspektorami przynajmniej w jednym państwie członkowskim;
- 10) prowadzi działalność zgodnie z kodeksem etycznym;
- 11) jej kierownictwo i administracja działa w sposób zapewniający poufność informacji określony w przepisach odrębnych;
- 12) jest przygotowana do udzielania ministrowi właściwemu do spraw żeglugi śródlądowej informacji dotyczących prowadzonej działalności związanej z wykonywaniem funkcji instytucji klasyfikacyjnej, spełnienia wymagań, o

których mowa w pkt 1-11 oraz 13-16 i ust. 3, oraz informacji niezbędnych do realizacji funkcji, o której mowa w art. 6 ust. 1b;

- 13) jej zarząd określa i dokumentuje swoją politykę, cele i zobowiązania dotyczące jakości, oraz wykonuje, aktualizuje i zapewnia dostępność i jawność do tej polityki na wszystkich szczeblach swojej struktury organizacyjnej;
- 14) opracowuje, realizuje oraz utrzymuje efektywny wewnętrzny system jakości, oparty na odpowiednich uznanych międzynarodowych normach jakości, zapewniający zgodność z normą PN-EN ISO/IEC 17020:2012, uwzględniający zasady certyfikacji systemów jakości zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli oraz posiadający certyfikat, o którym mowa w ust. 3;
- 15) zobowiązuje się do dostosowywania swoich wymagań do przepisów Unii Europejskiej oraz do przedstawienia Komisji Europejskiej we właściwym terminie wszelkich istotnych informacji;
- 16) zobowiązuje się okresowo konsultować z dotychczas uznanymi instytucjami klasyfikacyjnymi w celu zagwarantowania równoważności stosowanych przez nie norm technicznych i sposobów ich wdrażania oraz zezwalać na udział w opracowywaniu swoich przepisów, o których mowa w pkt 2, przedstawicielom państwa członkowskiego i innym zainteresowanym stronom.

3. Do uzyskania uznania instytucji klasyfikacyjnej, o którym mowa w ust. 1, wymagane jest, aby system jakości posiadał certyfikat niezależnego organu kontrolnego uznawanego przez administrację państwa, w którym znajduje się siedziba główna instytucji klasyfikacyjnej lub jej oddział, znajdujący się w jednym z państw członkowskich. System jakości zapewnia w szczególności, że:

- 1) akty prawne, o których mowa w ust. 2 pkt 2, zostały ustanowione, były przestrzegane i systematycznie aktualizowane;
- 2) przestrzegane były wymagania dotyczące zadań statutowych, do których wykonywania instytucja klasyfikacyjna jest uprawniona;
- 3) zdefiniowane i udokumentowane zostały zakres odpowiedzialności, uprawnienia oraz wzajemne relacje pracowników, których praca wpływa na jakość usług instytucji klasyfikacyjnej;
- 4) całość pracy była wykonywana w kontrolowanych warunkach;

- 5) istniał system kontroli czynności i pracy inspektorów oraz personelu technicznego i administracyjnego zatrudnionego bezpośrednio przez instytucję klasyfikacyjną;
 - 6) wymagania dotyczące głównych zadań statutowych, do których wykonywania instytucja klasyfikacyjna jest uprawniona, były realizowane jedynie przez inspektorów działających wyłącznie na jej potrzeby lub przez inspektorów działających wyłącznie na potrzeby innych uznanych instytucji klasyfikacyjnych albo pod bezpośrednim nadzorem takich inspektorów;
 - 7) został wdrożony system podnoszenia kwalifikacji i kształcenia ustawicznego dla inspektorów;
 - 8) prowadzona była dokumentacja potwierdzająca osiągnięcie wymaganych norm w zakresie pozycji objętych świadczonymi usługami, jak również skuteczne działanie systemu jakości;
 - 9) istniał kompleksowy system planowych i udokumentowanych wewnętrznych kontroli działań związanych z jakością we wszystkich lokalizacjach instytucji.
4. Instytucja klasyfikacyjna, o której mowa w ust. 1, ubiegająca się o uznanie przez Komisję Europejską składa za pośrednictwem ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej do Komisji Europejskiej wnioski o uznanie. Do wniosku należy załączyć informacje i dokumenty potwierdzające spełnienie wymogów, o których mowa w ust. 2 i 3.
5. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej niezwłocznie przekazuje wniosek wraz z załącznikami do Komisji Europejskiej.
6. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej ogłasza, w drodze obwieszczenia, wykaz instytucji klasyfikacyjnych uznanych zgodnie z ust. 1.

Art. 34ad.

1. Instytucja klasyfikacyjna uznana przez Komisję Europejską jest obowiązana do niezwłocznego, jednak nie później niż w terminie 30 dni od dnia wystąpienia zmiany, zawiadomienia ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej o każdej zmianie:
 - 1) jej nazwy lub adresu,
 - 2) dotyczącej spełnienia wymagań, o których mowa w art. 34ac ust. 2 lub 3 – załączając dokumenty i informacje potwierdzające zmianę.

2. **Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej niezwłocznie informuje Komisję Europejską o zmianach, o których mowa w ust. 1 pkt 1.**
3. **W przypadku powzięcia przez ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej informacji o niespełnianiu przez uznaną instytucję klasyfikacyjną któregokolwiek z wymagań, o których mowa w 34ac ust. 2 lub 3, jest on uprawniony do przeprowadzenia w tym zakresie kontroli na zasadach i w trybie określonym w przepisach rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, 1479, 1629, 1633 i 2212).**
4. **Jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli lub w przypadku zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, uprawdopodobniono niespełnienie przez uznaną instytucję klasyfikacyjną któregokolwiek z wymagań, o których mowa w art. 34ac ust. 2 lub 3, minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej występuje z wnioskiem do Komisji Europejskiej o cofnięcie uznania dla danej instytucji klasyfikacyjnej.**
5. **Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 4, przekazuje dokumenty stanowiące podstawę tego wniosku.>**

Art. 34b.

1. W celu wydania wspólnotowego świadectwa zdolności żeglugowej statek, o którym mowa w art. 30, podlega inspekcji technicznej, przeprowadzanej na wniosek armatora.
2. Inspekcję techniczną przeprowadza się dla ustalenia, czy statek spełnia wymagania techniczne w zakresie budowy statków, ich stałych urządzeń, wyposażenia, właściwości manewrowych, ochrony wód, powietrza lub ochrony przed hałasem.
- [3. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia, wymagania techniczne, o których mowa w ust. 2, mając na względzie rejony pływania oraz rodzaj i przeznaczenie statków, a także konieczność zapewnienia ich bezpieczeństwa, ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa osób przebywających na statkach.]*
- <3. Do oceny spełniania wymagań technicznych stosuje się minimalne wymagania techniczne mające zastosowanie do statków pływających po śródlądowych drogach wodnych rejonów 1, 2, 3 i 4, określone w załączniku II dyrektywy 2016/1629.>**
- <3a. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej ogłasza, w drodze obwieszczenia, minimalne wymagania techniczne mające zastosowanie do statków pływających po śródlądowych drogach wodnych rejonów 1, 2, 3 i 4, które mają zastosowanie przy**

ocenie wymagań technicznych, o których mowa w ust. 3, oraz datę rozpoczęcia ich stosowania.>

[4. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej właściwy dla drogi wodnej może, w drodze decyzji administracyjnej, udzielić odstępstwa od niektórych wymagań technicznych w zakresie wyposażenia statku, dla statków uprawiających żeglugę na ograniczonych obszarach geograficznych lub obszarach portowych, biorąc pod uwagę charakter drogi wodnej, rodzaj i przeznaczenie statku, jeżeli nie spowoduje to zagrożenia bezpieczeństwa żeglugi.]

<4. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej właściwy dla drogi wodnej może, w drodze decyzji, udzielić odstępstwa od niektórych wymagań technicznych, o których mowa w ust. 3, dla statków wykonujących ograniczoną liczbę rejsów o charakterze lokalnym lub uprawiających żeglugę na obszarach portowych, biorąc pod uwagę charakter drogi wodnej, rodzaj i przeznaczenie statku oraz wpływ na poziom bezpieczeństwa żeglugi. Wpływ na poziom bezpieczeństwa żeglugi, w uzasadnionych przypadkach, na żądanie dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej, może być ustalony w wyniku inspekcji technicznej statku. Inspekcję przeprowadza się na wniosek armatora.>

<4a. Jeżeli decyzja, o której mowa w ust. 4, ma dotyczyć obszaru właściwości dwóch lub więcej dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej, właściwy do jej wydania jest dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej na obszarze działania, którego znajduje się największa część obszaru objętego decyzją. W takim przypadku dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej wydaje decyzję po zasięgnięciu opinii dyrektorów urzędów żeglugi śródlądowej, których obszarów działania ma dotyczyć ta decyzja.

4b. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej może, w drodze decyzji, udzielić odstępstwa od całości lub niektórych wymagań technicznych, o których mowa w ust. 3, dla statku, do uprawiania żeglugi wyłącznie po terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o ile spełnia następujące warunki:

- 1) statek został zwodowany przed dniem 1 stycznia 1950 r.;
- 2) zapewnia odpowiedni poziom bezpieczeństwa, w szczególności w zakresie bezpieczeństwa żeglugi, ustalony w wyniku przeprowadzonej inspekcji technicznej statku, oraz
- 3) jego nośność nie przekracza 350 ton, a w przypadku statku nieprzeznaczonego do transportu towarów – jego wyporność jest mniejsza niż 100 m³.

- 4c. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej, który udzielił odstępstwa, o którym mowa w ust. 4 lub 4b, niezwłocznie informuje o tym fakcie Komisję Europejską.**
- 4d. Armator statku, który uzyskał odstępstwo, o którym mowa w ust. 4 lub 4b, niezwłocznie występuje o dokonanie zmiany w unijnym świadectwie zdolności żeglugowej.>**
5. Organ inspekcyjny może odstąpić od przeprowadzenia w całości lub w części inspekcji technicznej, jeżeli z dokumentu wydanego przez instytucję klasyfikacyjną uznaną przez Komisję Europejską wynika, że statek spełnia całkowicie lub częściowo wymagania techniczne, o których mowa w ust. 2.
- [6. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej ogłosi, w drodze obwieszczenia, wykaz instytucji klasyfikacyjnych uznanych przez Komisję Europejską.]*

<Art. 34da.

- 1. Świadectwo instalacji i działania dla radarowych instalacji nawigacyjnych, wskaźników skrętu, sprzętu Automatycznego Systemu Identyfikacji Statków (AIS) śródlądowego i tachografów w żegludze śródlądowej, zwane dalej „świadectwem sprzętu nawigacyjnego”, wydawane jest dla następującego sprzętu statku, o którym mowa w art. 30:**
- 1) radarowego sprzętu nawigacyjnego,**
 - 2) sprzętu Automatycznego Systemu Identyfikacji Statków (AIS) śródlądowego,**
 - 3) tachografów,**
 - 4) wskaźników skrętu**
 - który spełnia wymogi załącznika nr 5 normy europejskiej ustanawiającej wymagania techniczne dla statków żeglugi śródlądowej, o której mowa w załączniku nr 2 do dyrektywy 2016/1629, w zakresie badania instalacji i działania radarowych instalacji nawigacyjnych, wskaźników skrętu i sprzętu AIS śródlądowego, tachografów, dla żeglugi śródlądowej.**
- 2. Świadectwo sprzętu nawigacyjnego wydaje, na wniosek armatora, dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej, na podstawie zaświadczenia potwierdzającego pozytywny wynik z inspekcji sprzętu nawigacyjnego przeprowadzonej przez komisję inspekcyjną, albo upoważniony przedsiębiorca, o którym mowa w art. 34db.**
- 3. Za wydanie świadectwa sprzętu nawigacyjnego pobiera się opłatę w wysokości określonej w załączniku do ustawy.**
-

4. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia, wzór świadectwa sprzętu nawigacyjnego, kierując się koniecznością ujednoczenia treści stosowanych dokumentów w Unii Europejskiej.
5. Świadectwo sprzętu nawigacyjnego traci ważność w przypadku, gdy:
 - 1) sprzęt, dla którego zostało wydane to świadectwo, przestał spełniać wymogi określone w załączniku nr 5 normy europejskiej ustanawiającej wymagania techniczne dla statków żeglugi śródlądowej, o której mowa w załączniku nr 2 do dyrektywy 2016/1629, w zakresie badania instalacji i działania radarowych instalacji nawigacyjnych, wskaźników skrętu i sprzętu AIS śródlądowego i tachografów w żegludze śródlądowej, lub
 - 2) instalacja, wymiana, naprawa lub konserwacja sprzętu, dla którego zostało wydane to świadectwo, dokonana została przez podmiot inny niż upoważniony przedsiębiorca, o którym mowa w art. 34db ust. 1.
6. Armator jest zobowiązany do zwrotu świadectwa sprzętu nawigacyjnego, które utraciło ważność, do dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia utraty ważności tego świadectwa.

Art. 34db.

1. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej na wniosek przedsiębiorcy upoważnia go do instalacji, wymiany, naprawy lub konserwacji sprzętu, o którym mowa w art. 34da ust. 1, w sposób zapewniający spełnienie przez sprzęt statku wymagań określonych w załączniku 5 normy europejskiej ustanawiającej wymagania techniczne dla statków żeglugi śródlądowej, o której mowa w załączniku nr 2 do dyrektywy 2016/1629, oraz do badania instalacji i działania radarowych instalacji nawigacyjnych, wskaźników skrętu i sprzętu AIS śródlądowego, tachografów, dla żeglugi śródlądowej w zakresie zgodności z wymaganiami określonymi w załączniku 5 normy europejskiej ustanawiającej wymagania techniczne dla statków żeglugi śródlądowej, o której mowa w załączniku nr 2 do dyrektywy 2016/1629. Upoważnienie udzielane jest w drodze decyzji.
2. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej upoważnia przedsiębiorcę, który:
 - 1) prowadzi działalność w zakresie instalacji, wymiany, naprawy lub konserwacji sprzętu, o którym mowa w art. 34da ust. 1, oraz w zakresie badania instalacji i działania tego sprzętu;

- 2) **prowodzi działalność, o której mowa w pkt 1, w sposób zgodny z wymaganiami określonymi w załączniku nr 2 do dyrektywy 2016/1629;**
- 3) **zapewnia, że działalność, o której mowa w pkt 1, będzie wykonywana w sposób bezstronny.**
3. **We wniosku, o którym mowa w ust. 1, określa się zakres wnioskowanego upoważnienia oraz załącza do niego dokumenty potwierdzające spełnienie wymagań, o których mowa w ust. 2.**
4. **Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej odmawia, w drodze decyzji, upoważnienia przedsiębiorcy, który nie spełnia wymagań, o których mowa w ust. 2.**
5. **Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej jest uprawniony do przeprowadzenia kontroli upoważnionego przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 1, w zakresie spełniania przez niego wymagań, o których mowa w ust. 2, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.**
6. **Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej cofa, w drodze decyzji, upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, w przypadku stwierdzenia, że przedsiębiorca przestał spełniać wymagania określone w ust. 2.**
7. **Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej niezwłocznie powiadamia ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej o każdym przedsiębiorcy, który uzyskał lub któremu cofnięto upoważnienie.**
8. **Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej ogłasza, w drodze obwieszczenia, wykaz upoważnionych przedsiębiorców, o których mowa w ust. 1.**
9. **Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej informuje Komisję Europejską oraz inne właściwe organy państw członkowskich o organach właściwych do upoważniania przedsiębiorców, o których mowa w ust. 1.**

Art. 34dc.

1. **Upoważniony przedsiębiorca, po przeprowadzeniu przez niego badania, o którym mowa w art. 34db ust. 1, i ustaleniu, że sprzęt spełnia wymagania określone w załączniku nr 2 do dyrektywy 2016/1629, wydaje, na wniosek armatora, świadectwo sprzętu nawigacyjnego.**
2. **Oplata za wydanie świadectwa sprzętu nawigacyjnego stanowi przychód upoważnionego przedsiębiorcy, który wydał to świadectwo.>**

Art. 34e.

1. Armator jest obowiązany:

1) przedstawić statek do inspekcji technicznej:

[a) wstępnej - przed wprowadzeniem statku do eksploatacji,]

<a) wstępnej – przed wydaniem lub odnowieniem dokumentu bezpieczeństwa statku,>

b) okresowej - przed upływem terminów określonych w dokumencie bezpieczeństwa statku;

2) na żądanie organu inspekcyjnego, przedstawić niezwłocznie statek do inspekcji technicznej, przedłożyć wszystkie dokumenty dotyczące jego bezpieczeństwa oraz udzielić wszelkich informacji o stanie bezpieczeństwa statku;

3) na żądanie organu inspekcyjnego, dokonać czynności niezbędnych do umożliwienia przeprowadzenia inspekcji technicznej.

<1a. Inspekcję techniczną statku przeprowadza się także w innych przypadkach na wniosek armatora.>

2. Koszty czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 3, wlicza się w koszty eksploatacji statku.

3. Inspekcję techniczną przeprowadza się, w miarę możliwości, bez uszczerbku dla eksploatacji statku.

Art. 34g.

1. W przypadku znaczących zmian lub napraw, które mają wpływ na bezpieczeństwo statku, w szczególności na stabilność konstrukcji, żeglowność, zdolność wykonywania manewrów, rodzaj i przeznaczenie statku, przed odbyciem następnego rejsu statek jest ponownie poddawany inspekcji technicznej.

2. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej, na podstawie pozytywnego wyniku inspekcji technicznej, wydaje nowe lub zmienia dotychczasowe wspólnotowe świadectwo zdolności żeglugowej, określając parametry techniczne statku.

[3. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej jest obowiązany poinformować organ państwa członkowskiego, w którym wydano dotychczasowe wspólnotowe świadectwo zdolności żeglugowej, o wydaniu nowego świadectwa lub o dokonanych zmianach w dotychczasowym świadectwie, w terminie miesiąca od dnia wydania nowego świadectwa lub dokonania zmian w dotychczasowym świadectwie.]

<3. Dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej jest obowiązany poinformować organ państwa członkowskiego, w którym wydano lub odnowiono unijne świadectwo zdolności

żeglugowej danego statku, o wydaniu nowego świadectwa, odnowieniu lub przedłużeniu dotychczasowego świadectwa lub o dokonanych zmianach w dotychczasowym świadectwie dla tego statku, w terminie 30 dni od dnia wydania nowego świadectwa, odnowienia lub przedłużenia dotychczasowego świadectwa lub dokonania zmian w dotychczasowym świadectwie.>

[Art. 34h.

1. *W przypadku zaistnienia okoliczności uniemożliwiających wydanie wspólnotowego świadectwa zdolności żeglugowej dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej może wydać wspólnotowe tymczasowe świadectwo zdolności żeglugowej dla statków, o których mowa w art. 30, jeżeli w wyniku inspekcji zostanie stwierdzone, że statek posiada zdolność żeglugową.*
2. *Wspólnotowe tymczasowe świadectwo zdolności żeglugowej wydaje się na czas oznaczony w zależności od rodzaju i przeznaczenia statku, nie dłuższy jednak niż 6 miesięcy.*
3. *Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia, wzór, warunki oraz sposób wydawania wspólnotowego tymczasowego świadectwa zdolności żeglugowej, mając na względzie konieczność zapewnienia ciągłości ruchu żeglugowego oraz ujednoczenia treści stosowanych dokumentów.]*

<Art. 34h.

1. **Tymczasowe unijne świadectwo zdolności żeglugowej wydaje się dla statków, o których mowa w art. 30 ust. 1, posiadających zdolność żeglugową stwierdzoną w uzasadnionych przypadkach w wyniku inspekcji, w przypadku gdy:**
 - 1) statek, za zgodą dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej, ma odbyć podróż do określonego miejsca w celu uzyskania unijnego świadectwa zdolności żeglugowej;
 - 2) dla tego statku armator złożył wniosek o wydanie duplikatu unijnego świadectwa zdolności żeglugowej – przed wydaniem tego duplikatu;
 - 3) dla tego statku dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej odmówił wydania, odnowienia lub cofnął unijne świadectwo zdolności żeglugowej, a jego armator odwołał się od jednej z tych decyzji i postępowanie w tej sprawie nie jest zakończone;

- 4) **uzyskano dokument, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1, oraz złożono wniosek o wydanie unijnego świadectwa zdolności żeglugowej – do czasu rozpatrzenia tego wniosku;**
 - 5) **statek nie spełnia niektórych warunków wymaganych dla wydania unijnego świadectwa zdolności żeglugowej;**
 - 6) **statek na skutek uszkodzenia nie jest zgodny z danymi zawartymi w unijnym świadectwie zdolności żeglugowej;**
 - 7) **dla tego statku przyznano odstępstwa od wymagań technicznych zgodnie z art. 25 ust. 1 lub art. 26 ust. 1 dyrektywy 2016/1629 – przed wydaniem odpowiednich aktów wykonawczych przez Komisję Europejską.**
2. **Do wniosku o wydanie tymczasowego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej załącza się kopię dokumentu potwierdzającego zdolność żeglugową, a także w przypadku, o którym mowa w ust. 1:**
- 1) **pkt 1 – zgodę dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej na odbycie podróży do określonego miejsca w celu uzyskania unijnego świadectwa zdolności żeglugowej;**
 - 2) **pkt 2 – dokument potwierdzający złożenie wniosku o wydanie duplikatu unijnego świadectwa zdolności żeglugowej, jeżeli wniosek złożono do innego organu niż wydający duplikat unijnego świadectwa zdolności żeglugowej;**
 - 3) **pkt 3 – kopię decyzji o cofnięciu lub odmowie wydania, odnowienia unijnego świadectwa zdolności żeglugowej oraz dokument potwierdzający złożenie odwołania od tej decyzji, jeżeli wniosek złożono do innego organu niż wydający tę decyzję;**
 - 4) **pkt 4 – kopię zaświadczenia z przeprowadzonej inspekcji technicznej.**
3. **W tymczasowym unijnym świadectwie zdolności żeglugowej określa się warunki uprawiania żeglugi, w tym wymagania bezpieczeństwa dla statku, niezbędne w celu zapewnienia bezpieczeństwa żeglugi, biorąc pod uwagę rodzaj, przeznaczenie statku oraz przesłankę wydania tego dokumentu, o której mowa w ust. 1 pkt 1–7.**
4. **W tymczasowym unijnym świadectwie zdolności żeglugowej, wydanym na podstawie ust. 1 pkt 1, 5 albo 6, określa się także miejsca rozpoczęcia i zakończenia podróży.**
5. **Tymczasowe unijne świadectwo zdolności żeglugowej wydaje się na czas oznaczony, w przypadku, o którym mowa w ust. 1:**
- 1) **pkt 1, 5 i 6 – na okres jednorazowej podróży, jednak nie dłuższy niż miesiąc od dnia wydania tego dokumentu;**

- 2) pkt 2 i 4 – na okres nie dłuższy niż 2 miesiące;
 - 3) pkt 3 – na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy;
 - 4) pkt 7 – na okres 6 miesięcy.
6. Przedłużenie tymczasowego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej możliwe jest w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 7.
 7. Przedłużenie tymczasowego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej następuje przez wydanie nowego dokumentu tymczasowego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.
 8. Do tymczasowego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej stosuje się odpowiednio art. 33 ust. 3–5.
 9. Tymczasowe unijne świadectwo zdolności żeglugowej wydane na podstawie ust. 1 pkt 7, przedłuża się do czasu wydania przez Komisję Europejską na podstawie art. 25 ust. 1 albo art. 26 ust. 1 dyrektywy 2016/1629 aktu wykonawczego albo zakończenia postępowania w sprawie wydania takiego aktu, każdorazowo na okres 6 miesięcy.
 10. Do wniosku o przedłużenie tymczasowego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej załącza się kopię dokumentu potwierdzającego zdolność żeglugową.
 11. Minister właściwy do spraw żeglugi śródlądowej określi, w drodze rozporządzenia, elementy wniosku o wydanie tymczasowego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej oraz wzór tymczasowego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej, kierując się wymaganiami międzynarodowymi oraz koniecznością ujednoczenia treści stosowanych dokumentów.>

Art. 34i.

- [1. Świadectwo zdolności żeglugowej wydaje się dla statku przeznaczonego do przewozu ładunków o nośności nie mniejszej niż 15 t, używanego do przewozu ponad 12 pasażerów, oraz holowników lub pchaczy - innych niż określone w art. 30.
2. Dla statku innego niż wymieniony w ust. 1 i art. 30 wydaje się uproszczone świadectwo zdolności żeglugowej.]
- <1. Świadectwo zdolności żeglugowej wydaje się dla statku przeznaczonego do przewozu ładunków o nośności nie mniejszej niż 15 t, używanego do przewozu ponad 12 pasażerów, oraz holowników lub pchaczy – innych niż określone w art. 30 ust. 1.
2. Dla statku innego niż wymieniony w ust. 1 i art. 30 ust. 1 wydaje się uproszczone świadectwo zdolności żeglugowej.>

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do statku używanego wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji bez napędu mechanicznego lub o napędzie mechanicznym o mocy silników mniejszej niż 75 kW.

[Art. 34o.

Za wydanie lub przedłużenie terminu ważności dokumentu bezpieczeństwa statku oraz za dokonanie w nim zmian, za wydanie duplikatu, a także za wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 34m, pobiera się opłaty w wysokościach określonych w załączniku do ustawy.]

<Art. 34o.

1. **Za wydanie, odnowienie lub przedłużenie terminu ważności dokumentu bezpieczeństwa statku, dokonanie w nim zmian, za wydanie duplikatu, a także za wydanie zezwolenia, o którym mowa w art. 34m, pobiera się opłaty w wysokościach określonych w załączniku do ustawy.**
2. **Za wydanie, odnowienie lub przedłużenie terminu ważności uzupełniającego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej oraz za wydanie duplikatu tego świadectwa pobiera się opłaty w wysokościach określonych w załączniku do ustawy.>**

Art. 41.

[1. Towary niebezpieczne mogą być przewożone statkami żeglugi śródlądowej w sposób niezagrażający bezpieczeństwu ruchu żeglugowego i wykluczający zanieczyszczenie lub skażenie środowiska, zgodnie z wymaganiami Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu śródlądowymi drogami wodnymi towarów niebezpiecznych (ADN), zwanego dalej "ADN".]

- <1. **Towary niebezpieczne mogą być przewożone statkami żeglugi śródlądowej w sposób niezagrażający bezpieczeństwu ruchu żeglugowego i wykluczający zanieczyszczenie lub skażenie środowiska, zgodnie z wymaganiami ADN.>**
2. Zasady przewozu żeglugą śródlądową towarów niebezpiecznych określa ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1834, 1948 i 1954).

Art. 63a.

1. Przewoźnik, operator terminalu lub sprzedawca biletów, w rozumieniu rozporządzenia nr 1177/2010, którzy działają z naruszeniem obowiązków lub warunków określonych w art. 4 ust. 2, art. 7, art. 8 ust. 2, 3 i 5, art. 9 ust. 1, 2 i 4, art. 10, art. 11 ust. 1, 4 i 5, art. 12-19,

art. 22, art. 23 ust. 1 i 3 oraz art. 24 rozporządzenia nr 1177/2010, podlegają karze pieniężnej do 50 000 zł.

- [2. Wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, określa dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej, z uwzględnieniem w szczególności zakresu naruszenia, powtarzalności naruszeń lub korzyści finansowych uzyskanych z tytułu naruszenia.
3. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 1, ustala dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej w drodze decyzji administracyjnej.
4. Od decyzji, o której mowa w ust. 3, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej.]

<Art. 63aa.

- 1. Instytucja klasyfikacyjna uznana przez Komisję Europejską, która narusza obowiązek, o którym mowa w art. 34ad ust. 1 pkt 2, oraz wykonuje zadania uznanej instytucji klasyfikacyjnej nie spełniając wymagań, o których mowa w art. 34ac ust. 2 lub 3, podlega karze pieniężnej w wysokości do 100 000 zł.**
- 2. Instytucja klasyfikacyjna uznana przez Komisję Europejską, która narusza obowiązek, o którym mowa w art. 34ad ust. 1 pkt 1, podlega karze pieniężnej w wysokości do 5000 zł.**
- 3. Instytucja klasyfikacyjna uznana przez Komisję Europejską, która uniemożliwia lub utrudnia rozpoczęcie lub przeprowadzenie kontroli na podstawie art. 34ad ust. 3, podlega karze pieniężnej w wysokości do 30 000 zł.**

Art. 63ab.

- 1. Armator, który narusza obowiązek, o którym mowa w art. 22 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz art. 32 ust. 3a pkt 1, 2, 4 i 5, podlega karze pieniężnej w wysokości do 500 zł.**
- 2. Armator, który narusza obowiązek, o którym mowa w art. 32 ust. 3a pkt 3, podlega karze pieniężnej do 5000 zł.>**

[Art. 63b.

- 1. Kary ustalone na podstawie art. 63a, nieuiszczone w wyznaczonym terminie, podlegają, wraz z odsetkami za zwłokę, ściągnięciu w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.*
- 2. Kary pieniężne stanowią dochód budżetu państwa.]*

<Art. 63b.

1. Kary pieniężne, w drodze decyzji, wymierza dyrektor urzędu żeglugi śródlądowej.
2. Od decyzji, o której mowa w ust. 1, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw żeglugi śródlądowej.
3. Kara pieniężna wraz z odsetkami za zwłokę podlega przymusowemu ściąganiu w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.
4. Kary pieniężne stanowią dochód budżetu państwa.>

Art. 70.

[1. Płatnikami opłat są:

- 1) *armatorzy - za pozwolenie na uprawianie żeglugi statkami, o których mowa w art. 15 ust. 2, wpis do rejestru administracyjnego, czynności pomiaru statku, świadectwo pomiarowe statku, czynności inspekcyjne statku, dokumenty bezpieczeństwa statku, świadectwo dopuszczenia statku do przewozu materiałów niebezpiecznych;*
- 2) *osoby fizyczne - za zaświadczenie o spełnieniu wymogu zdolności zawodowej, egzaminy i dokumenty kwalifikacyjne załogi, żeglarską książeczkę pracy, egzamin i uprawnienie pilotowe oraz sprawdzian i świadectwo zwolnienia z obowiązku korzystania z pilotażu;*
- 3) *użytkownicy RIS - za wydanie dokumentu zgodności.]*

[2. Opłaty, z zastrzeżeniem ust. 3 oraz art. 26a ust. 1, art. 34d ust. 1 oraz art. 37a ust. 9 i 10, pobierają organy administracji żeglugi śródlądowej.]

<2. Opłaty, z wyjątkiem ust. 3, 3a, art. 26a ust. 1, art. 34d ust. 1 oraz art. 37a ust. 9 i 10, pobierają organy administracji żeglugi śródlądowej.>

3. Opłaty za rejestrację statków używanych wyłącznie do celów sportowych lub rekreacyjnych pobiera właściwy polski związek sportowy.

<3a. Opłaty za wydanie świadectwa sprzętu nawigacyjnego, o którym mowa w art. 34dc ust. 1, pobiera przedsiębiorca, który wydał świadectwo sprzętu nawigacyjnego.>

4. Opłaty pobierane przez organy administracji żeglugi śródlądowej stanowią dochód budżetu państwa.

5. Opłaty pobierane przez polski związek sportowy stanowią dochód tego związku.

ZAŁĄCZNIK

WYSOKOŚCI OPŁAT

I	Uprawianie żeglugi obcymi statkami	
1	Za pozwolenie na uprawianie żeglugi obcym statkiem po polskich śródlądowych drogach wodnych:	
	1) na jedną podróż	100 zł
	2) na określony czas lub wielokrotne podróże	200 zł
2	Za wtórnik pozwolenia	20 zł
II	Spełnienie wymogu zdolności zawodowej	
1	Za zaświadczenie o spełnieniu wymogu zdolności zawodowej	30 zł
1a	Za zaświadczenie o utracie zdolności zawodowej	30 zł
2	Za wtórnik zaświadczenia	15 zł
III	Rejestr administracyjny	
1	Za wpis statku do rejestru:	
	1) bez napędu mechanicznego o iloczynie długości i szerokości statku do 20 m ²	40 zł
	2) bez napędu mechanicznego o iloczynie długości i szerokości statku powyżej 20 m ²	80 zł
	3) o napędzie mechanicznym o iloczynie długości i szerokości statku do 20 m ²	80 zł
	4) o napędzie mechanicznym o iloczynie długości i szerokości statku powyżej 20 m ²	400 zł
2	Za dokonanie zmian wpisu w rejestrze	15 zł
3	Za wtórnik karty rejestracyjnej	20 zł
4	Za wyciąg lub odpis z rejestru	15 zł
IIIa	Rejestr statków używanych wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji	
1	Za wpis statku do rejestru	60 zł
2	Za dokonanie zmian wpisu w rejestrze	15 zł
3	Za wtórnik dokumentu rejestracyjnego	15 zł
4	Za wyciąg lub odpis z rejestru	15 zł
IV	Pomiar statków	
1	Za świadectwo pomiarowe:	
	1) dla statku przeznaczonego do przewozu ładunków	150 zł
	2) dla statku nieprzeznaczonego do przewozu ładunków	100 zł
2	Za wtórnik świadectwa pomiarowego	60 zł
	Uwaga: Opłaty nie obejmują opłat za czynności związane z pomiarem statku.	
V	<i>[Dokumenty bezpieczeństwa statku]</i> <V Bezpieczeństwo statku>	
1	Za świadectwo zdolności żeglugowej	25 zł
2	Za uproszczone świadectwo zdolności żeglugowej	20 zł
3	Za przedłużenie świadectwa zdolności żeglugowej	15 zł

Objaśnienie oznaczeń: *[] kursywa – tekst usunięty przez Sejm*

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

4	Za przedłużenie uproszczonego świadectwa zdolności żeglugowej	15 zł
5	Za dokonanie zmian w świadectwie zdolności żeglugowej	15 zł
6	Za dokonanie zmian w uproszczonym świadectwie zdolności żeglugowej	15 zł
7	Za wydanie zezwolenia na jednorazową podróż (opłata obejmuje dokonanie inspekcji)	200 zł
8	Za duplikat świadectwa zdolności żeglugowej	20 zł
9	Za duplikat uproszczonego świadectwa zdolności żeglugowej	20 zł
[10	<i>Za wspólnotowe świadectwo zdolności żeglugowej</i>	150 zł
11	<i>Za wspólnotowe tymczasowe świadectwo zdolności żeglugowej</i>	100 zł
12	<i>Za przedłużenie wspólnotowego świadectwa zdolności żeglugowej</i>	50 zł
13	<i>Za dokonanie zmian we wspólnotowym świadectwie zdolności żeglugowej</i>	25 zł
14	<i>Za duplikat wspólnotowego świadectwa zdolności żeglugowej]</i>	50 zł
<10)	za unijne świadectwo zdolności żeglugowej	150 zł
11)	za tymczasowe unijne świadectwo zdolności żeglugowej	100 zł
12)	za uzupełniające unijne świadectwo zdolności żeglugowej	50 zł
13)	za przedłużenie albo odnowienie unijnego świadectwa zdolności żeglugowej	50 zł
14)	za przedłużenie albo odnowienie uzupełniającego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej	50 zł>
<15)	za przedłużenie tymczasowego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej	50 zł
16)	za dokonanie zmian w unijnym świadectwie zdolności żeglugowej	25 zł
17)	za duplikat unijnego świadectwa zdolności żeglugowej	50 zł
18)	za duplikat uzupełniającego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej	25 zł
19)	za duplikat tymczasowego unijnego świadectwa zdolności żeglugowej	25 zł
20)	za wyciąg lub odpis unijnego świadectwa zdolności żeglugowej	15 zł
21)	za świadectwo instalacji i działania dla radarowych instalacji nawigacyjnych, wskaźników skrętu, sprzętu Automatycznego Systemu Identyfikacji Statków (AIS) śródlądowego i tachografów w żegludze śródlądowej	50 zł>
Va	(uchylona)	
VI	Kwalifikacje zawodowe	
1	Za egzamin na patent	150 zł
2	Za egzamin na świadectwo	100 zł
3	Za patent	50 zł
4	Za świadectwo	25 zł
5	Za wtórnik patentu	40 zł
6	Za wtórnik świadectwa	20 zł

Objaśnienie oznaczeń: [] kursywa – tekst usunięty przez Sejm

<> druk pogrubiony – tekst wstawiony przez Sejm

VII	Żeglarska książeczka pracy Za żeglarską książeczkę pracy	30 zł
VIII	(uchylona)	
IX	Pilotaż	
1	Za świadectwo zwolnienia z obowiązku korzystania z pilotażu	50 zł
2	Za uprawnienie pilotowe	50 zł
3	Za egzamin na pilota	100 zł
4	Za sprawdzian na świadectwo zwolnienia z obowiązku korzystania z pilotażu	100 zł
5	Za wórnik dokumentu z poz. 1 i 2	50 zł
X	RIS Za wydanie dokumentu zgodności	200 zł

USTAWA z dnia 5 grudnia 2008 r. o organizacji rynku rybnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 262, 1629, 1669, 2340)

Art. 6.

1. Organy i jednostki organizacyjne, o których mowa w art. 5 ust. 1, współdziałają w dokonywaniu kontroli produktów rybnych.

[2. ⁽⁴⁾ *Główni Inspektorzy Rybołówstwa Morskiego przekazują ministrowi właściwemu do spraw rybołówstwa, za każde półrocze kalendarzowe, sprawozdania o liczbie i zakresie przeprowadzonych w tym półroczu wspólnych kontroli, w terminie 30 dni po upływie danego półrocza.*]

<2. Główny Inspektor Rybołówstwa Morskiego przekazuje ministrowi właściwemu do spraw rybołówstwa, za każde półrocze kalendarzowe, sprawozdania o liczbie i zakresie przeprowadzonych w tym półroczu wspólnych kontroli, w terminie 30 dni po upływie danego półrocza.>

3. Minister właściwy do spraw rybołówstwa i minister właściwy do spraw rynków rolnych określają, w drodze rozporządzenia, sposób i formy współdziałania organów i jednostek organizacyjnych, o których mowa w art. 5 ust. 1, przy dokonywaniu kontroli produktów rybnych, w tym przekazywania informacji, o których mowa w art. 5 ust. 3, oraz organizowania wspólnych kontroli, mając na uwadze skoordynowanie dokonywanych kontroli, zwiększenie efektywności oraz obniżenie ich kosztów.

USTAWA z dnia 19 grudnia 2014 r. o rybołówstwie morskim (Dz. U. z 2018 r. poz. 514, 650, 2245, 2340)

Art. 130.

[1. ⁽⁹⁰⁾ *Kary, o których mowa w niniejszym rozdziale, wymierzają, w drodze decyzji, Główny Inspektor Rybołówstwa Morskiego, z tym że kary określone w art. 122 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 wymierza, w drodze decyzji, minister właściwy do spraw rybołówstwa.*]

<1. Kary, o których mowa w niniejszym rozdziale, wymierza, w drodze decyzji, Główny Inspektor Rybołówstwa Morskiego, z tym że kary określone w art. 122 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 wymierza, w drodze decyzji, minister właściwy do spraw rybołówstwa.>

2. Termin zapłaty kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1, wynosi 14 dni od dnia doręczenia decyzji w sprawie wymierzenia kary pieniężnej.
3. Kary pieniężne, o których mowa w ust. 1, są wpłacane na rachunek bankowy wskazany w decyzji w sprawie wymierzenia kary pieniężnej i stanowią dochód budżetu państwa.